

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2015, č. j. 11 A 78/2015 - 40, jímž nebylo žalobci přiznáno osvobození od soudních poplatků,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se v řízení před Městským soudem v Praze domáhá ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje ve vydání pokynu žalovaného č. j. 126/2009-OD-Org o vydání vzorů pro řízení před soudy.

[2] Žalobce spolu s podáním žaloby nezaplatil soudní poplatek, proto jej k tomu městský soud usnesením ze dne 21. 8. 2015 vyzval. Žalobce následně požádal o osvobození od soudních poplatků a k žádosti přiložil vlastní zjednodušené prohlášení o osobních a majetkových poměrech. Městský soud v záhlaví uvedeném usnesením žalobci osvobození od soudního poplatku nepřiznal. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že jde o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v pokynu žalovaného o vydání vzorů pro

řízení před soudy, přičemž nejde o pokyn, ale o doporučující sdělení, které se práv ani povinností účastníků soudních řízení nijak nedotýká, žalobce to ostatně ani netvrdí. Obdobných sporů vede žalobce s nejrůznějšími institucemi stovky. S ohledem na počet sporů, jež žalobce vede, a jejich samoučelnou povahu městský soud dospěl k závěru, že žalobcova žádost o osvobození od soudního poplatku představuje zneužití tohoto institutu, k vyhovění žádosti neshledal existenci zvláště závažných důvodů ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s., a proto se rozhodl dobrodiní osvobození od soudních poplatků žalobci nepřiznat.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, formulovanou způsobem sobě vlastním. Důvod stížnosti, jak jej stěžovatel obsahově vymezil, se opírá o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel v kasační stížnosti v zásadě namítá nesprávný právní názor městského soudu: podle stěžovatele je rozhodnutí městského soudu „zjevnou pitomostí, svévolnou lží, blábolem, intrikou“ atp.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Nejvyšší správní soud předesílá, že soudní poplatek za kasační stížnost se v tomto řízení, s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. června 2015 č. j. 1 As 196/2014 - 19, nevybírá, neboť jde o kasační stížnost proti usnesení soudu o nepřiznání osvobození od soudního poplatku, přitom sama žádost o přiznání osvobození od soudního poplatku s poplatkovou povinností spojena není. Obdobné platí o podmínce povinného právního zastoupení. Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí (usnesení), jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání na podmínce povinného zastoupení, jež při neosvobození od soudního poplatku pro žalobce představuje přímé finanční náklady, znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[6] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost věcně posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Městským soudem zvolený procesní postup a na něj navazující rozhodnutí lze podle Nejvyššího správního soudu akceptovat. Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012 - 13). Nejvyšší správní soud tak v minulosti aproboval i taková rozhodnutí soudů prvního stupně, které zamítly žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku s odůvodněním, že stěžovatel zneužívá institutu osvobození od soudních poplatků k bezplatnému svévolnému uplatňování práva k neomezenému vedení soudních sporů (viz např. rozsudek ze dne 25. 2. 2013 č. j. 2 As 28/2013-11 nebo rozsudek ze dne 30. 1. 2014 sp. zn. 6 As 3/2014).

[8] V evidenci zdejšího soudu bylo vedeno ke dni 27. 11. 2015 celkem 1368 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu

pokračování

je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (v podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel).

[9] Pokud jde o posouzení kasační stížnosti, stěžejní námitkou je fakt, že městský soud ve své argumentaci využil mimořádně soudního uvážení a s ohledem na povahu sporu a jeho význam pro stěžovatele nepřiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku. Městský soud tak však neučinil svévolně, nýbrž se opřel o výše uvedený výklad institutu osvobození od soudního poplatku ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. a roli soudního uvážení, jak byl podán ve výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, a jejich závěry přiléhavě aplikoval na případ stěžovatele. Ostatně, citovaný rozsudek sp. zn. 6 As 3/2014 byl vydán ve věci téhož stěžovatele, tudíž se nejednalo o rozhodnutí pro stěžovatele překvapivé či nové; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla Ústavním soudem usnesením sp. zn. II. ÚS 1354/14 ze dne 17. 4. 2014 pro neodstranění vad odmítnuta.

[10] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu